लोहिताक्षो गुडाकेशो विजयः साधु जीवतु ॥ ५१ ॥
नापराधोऽस्ति शुभगे नराणां बहुभार्यतां ।
प्रमदानं भवत्येषु मा ते भूद्बुद्धिरीदृशी ॥ ५२ ॥
सख्यं चैतत्कृतं धात्रा शश्वदव्ययमेव तु ।
सख्यं समभिजानीहि सत्यं संगतमस्तु ते । ५३ ॥
पुत्रेण घातयित्वेमं पतिं यदि न मेऽद्यवै ।
जीवं तं दर्शयस्यद्य परित्यक्षामि जीवितं ॥ ५४ ॥
साहं दुःखन्विता देवी पतिपुत्रविनाकृता ।
इहैव प्राणमाशिष्ये प्रेक्षंत्यास्ते न संशयः ॥ ५५ ॥
इत्युक्त्वा पन्नगसुतां सा पत्नी चैत्रवाहिनी ।
ततः प्रायमुपासीना तूष्णीमासीज्जनाधिप ॥ ५६ ॥

वैशम्पायन उवाच

ततो विलप्य विरता भर्तुः पादौ प्रगृह्य सा ।
उपविष्टाभवद्दीना सोच्छ्वासं पुत्रमिच्छती ॥ ५७ ॥
ततः संज्ञां पुनर्लब्ध्वा स राजा बभ्रुवाहनः ।
मातरं तामथालोक्य रणभूमावथाब्रवीत् ॥ ५८ ॥
इतो दुःखतरं किं तु यन्मे माता सुखैधिता ।
भूमौ निपतितं वीरमनुशेते मृतं पतिं ॥ ५९ ॥
निहंतारं रणे ऽरीणां सर्वशस्त्रभृतां वरं ।
मया विनिहतं संख्ये प्रेक्ष्यते दुर्मरं बत ॥ ६० ॥
अहो स्या हृदयं देव्या दृढं यन्नविदीर्यते ।
व्यूढोरस्कं महाबाहुं प्रेक्ष्यंत्या निहतं पतिं ॥ ६१ ॥